

[Maisted]

står med meget stærke kort på hånden. Her er der jo ikke alene tale om, at man skal kæmpe for bevillingshavernes rettigheder, som socialisterne gerne vil give indtryk af ved at hævde, at man slås for A. P. Møller. Nej, vi slås for den danske forbruger, for det er indlysende, at øgede skatter og afgifter og øget statslig aktivitet, der kun fordyrer olien, overvæltes på den danske forbruger. Det forringer altså vore muligheder som nation for at gennemsanere den danske økonomi.

Indgrebet, der består i at tage fra bevillingshaverne og give til et statselskab, er et samfundshensyn på grund af landets dårlige økonomiske stilling – det er en vending, som ofte bliver brugt. Nej, der er tværtimod tale om, at det er samfundsskadeligt, hvis man gennemfører dette indgreb og er så tåbelig at give koncessionen til et statsligt olielskab, som kun – og det kan vi jo også se af lovforslagene – kan fordyre den råolie, der bliver taget op af Nordsøen.

Man kunne argumentere for, at man vil gennemføre en fornuftig beskatning af den råolie, men det har jo intet med et statsligt selskab at gøre. Det er noget, et lille kontorovre i energiministeriet sagtens kunne klare. Man har vist også noget, der hedder energistyrelsen, og de kunne jo passende gå i krig med at føre den nødvendige kontrol, der sikrede, at vi fik den fornuftigste skat til statskassen, som så selvfølgelig skulle anvendes til at lette indkomstbeskatningen for befolkningen.

Hvad der måske er endnu værre, er, at den danske stat ved at gribe ind over for bevillingshaverne jo ikke blot angriber bevillingshavernes rettigheder og er i stand til at ophæve disse aftaler, men selv udsætter sig for, at bevillingshaverne finder, at aftaler, som de burde være forpligtede af, også kan ophæves. Det betyder, at vi for øjeblikket står med nogle enorme investeringer i et naturgasnet, som jo kan blive udskudt i meget lang tid, investeringer for bevillingshaveren på 7 mia kr. og for det danske samfund på omkring 20 mia kr., som pludselig kommer i fare. Vi ville selvfølgelig have hilst en beslutning om, at man ikke gennemførte naturgasnettet, med glæde, og at man var kommet til den løsning, at man eksporterede naturgasen og fik en rimelig indtjening til den danske statskasse. Men sådan har flertallet i folketinget jo ikke ønsket det, og nu undergra-

ver man altså pludselig disse aftaler ved at prøve at gennemføre disse tre lovforslag.

Hvad angår valutaindtjeningen, er det jo sådan, at ingen dansk regering eller energiminister er i stand til at forhindre, at de udenlandske virksomheder trækker bruttoindtægterne ud af landet. Hvem vil lade sine penge stå i et land, der fører en anti-erhvervspolitik? Det er jo en meget bedre forretning at tage pengene ud af landet og låne pengene til den danske stat til en høj rente. Socialdemokraterne har jo sørget for, at vi er i en sådan situation, at vi er tvunget til at låne enorme milliardbeløb til høje renter. Det er da klart, det er en langt bedre forretning at låne Danmark disse penge, for det vil nok være tvivlsomt, om man turde lave et aftalebrud over for udenlandske långivere. Det er jeg i hvert tilfælde sikker på at den danske stat ville slippe meget skidt fra.

Et andet interessant punkt er, at regeringen altså ikke bebrejder koncessionshaverne noget som helst. Man har ikke dristet sig til at sige, at koncessionshaverne ikke har overholdt deres forpligtelser, men alligevel vil energiministeren gerne give det udseende af, at efterforskningsaktiviteten ikke er blevet ført i et tempo, som regeringen gerne så. Ja, det er skam synspunkter, der er kommet her til sidst. Der har aldrig været talt om, at energiministeren med rette har kunnet bebrejde koncessionshaverne, at efterforskningsaktiviteten ikke har været, som man har aftalt.

Når man oven i købet ved, at der skal specielle borerigge til for at øge efterforskningsaktiviteten, og man ved, at der ikke er det nødvendige antal til at øge denne aktivitet væsentligt og slet ikke er et antal borerigge til stede, som den danske regering vil godkende sat i arbejde, kan man forstå, at den argumentation er noget letkøbt.

Man kan heller ikke sammenligne de danske områder med de norske og de engelske områder, så al tale om norske og engelske forhold i forhold til den danske koncessionshaver er irrelevant.

Det er en besynderlig udvikling for bevillingshaverne først at få frataget deres rettigheder og derefter få forelagt luskede lovforslag, der siger: alt bestemmes af ministeren. Fra nu af kan enhver investere uden mindste garanti for, at de overhovedet får en øre igen. Hvordan forestiller man sig et samar-